

H. Berko — O. Hudales:

NA FARMI

Wills jezdi kakor vojskovodja pred vrsto in opazuje, kako se čreda vedno bolj oži. Neprestano dirjajo jezdec ob straneh in naženejo vsako izbegavačo žival nazaj v red. Pri tem morajo biti na vse pripravljeni. Stepne kra-

krat tako pače, je v bodoče krotka. Nikdar več ne bo napadla kakega jezdeca. Toda tisočev krav ni mogoče posamezno pometati na tla. Zato se je treba omejiti na najrazbrzdanejša med razbrzdanimi.

ve so namreč vse drugačne narave, kakor evropske dobaviteljice mleka. Veliko bolj bojvite in okretne so. Vedno znova poizkušajo napasti jezdeca. Mnogokrat mora dirjajoč kovboj potegniti konja v vis, da lahko preskoči kravo, ki napada s povešenimi rogovi. Nato kovboj obrne konja. Laso zažvižga kravi na roge in jo z naglim sunkom prevrže na tla. Če krava samo en-

Čreda je tesno stisnjena. Kovboji, ki jezdijo ob straneh opazujejo Willsa, ki jezdi na čelu.

Wills potegne svojega žrebca tako visoko, da se skoraj prekopicne. Raven kakor sveča stoji žrebec na zadnjih nogah. Med veselimi zvonečimi kriki vihti Wills svoj klobuk — prastari znak kovbojev:

»Hvala fantje! Na svidenje!«

Stranski jezdec zdirjajo nazaj. Samostirje spremljevalci gredo še s čredo, po dva na vsaki strani.

Za hrbtom črede se začuje divji hrup. Revolverji pokajo, žvižgajo biči. Med vriskanjem in kričanjem vihte jezdec lase in klobuke. Prestrašena goved se požene naprej. Čreda se spusti v dir in ko vse živali preidejo v enakomerno dirjanje, se vrne pomožna četa na oddaljeno farmo. Wills in njegove štirje tovariši so prepuščeni samim sebi. Sami morajo čuvati deset tisoč govedi na pohodu, ki bo trajal najmanj pet tednov.

Živali se med potjo pasejo. Tako nastanejo sredi črede majhne gruče, ki takoj povzročijo zastanek. Nato se mora eden izmed stranskih jezdecov preriti skozi živali in pognati one, ki so se ustavile, kajti njim se lahko pridruži na tisoče drugih. Težko je opisati, kaj to znači, podati se na poldivjem konju med potujočo čredo. Če se konj spotakne, pride z jezdecem vred pod parklje živine in oba sta mrtva ali težko ranjena. Lahko se tudi zgodi, da prestrašene živali pritisnejo konja in jezdeca, ju dvignejo na hrbte in tako zopet prideta pod parklje ali med robove.

Toda kovboji ne poznajo strahu. Prerivajo se vedno globlje v čredo, si delajo desno in levo prostor ter gonijo zaostalo živino, ki bi lahko ustavila vso čredo. Po nekaterih urah so vsled neprestanega kričanja pošteno hripavi in se že iz bližnje razdalje komaj razumejo. Čez nekaj dni jih strašno bole roke in hrbti, kajti nebrejano morajo vihteti lase in biče. Temu se pridruži še vedno gostejši prah. Na milje daleč se spozna bližanje ogromne množice živine po oblaku prahu, ki visi v zraku nad čredo. Jezdec so pokriti s plastjo prahu, ki se vedno znova obnavlja, čimbolj se bližajo stepi brez trave. Pesek zamaši ušesa in vname oči. Pri vsaki besedi, ki jo izgovore, pride pesek v usta. Usta in grlo se popolnoma izsušita. Potovanje se še v redu nadaljuje, kajti vsak dan še najdejo vodo, toda čim začne vode primanjkovati, postane potovanje muka za človeka in žival. Živali se nevoljno vlečejo dalje. Preutrujeni možje z zadnjimi močmi silijo trmasto goved k vsakemu koraku. Na tak način prehod čreda samo šest do osem kilometrov na dan. Vedno znova morajo naganja-

ti živali, ki so legle in nočejo dalje. Ti obupni poizkusi živali se pojavljajo samo na straneh in v ozadju črede. Spremaj in v sredini potujoče živali korakajo dalje kakor stroji, ker pritiska na nje množica onih, ki gredo za njimi. Hodijo tako dolgo, dokler vzdrže konji. Počivajo šele, ko se začno tresti jekleno trde noge konj.

Wills mora jahati več kilometrov nazaj, da izda povelje za počitek. Po treh dolgih žvižgih s piščalko nehajo jezdec na koncu črede priganjati živino. V ospredju se čreda sama ustavi, če preneha pritisk zadnjih. Živali za molko popadajo na kolena in prično dremati. Jezdec pa morajo obkrožati čredo, da jo vzdrže skupaj.

Wills jaha naprej, da bi našel najbližje napajališče. Po nekaj urah je že mu neobičajni konjev nemir pove, da je nekje v bližini voda. Samo malo časa še traja, da Wills doseže vodo. Gosta sveža trava prekine breztravnato stepo. Prišel je do reke. Toda njegovo veselje ni popolno. Obupno motri Wills široko vodovje. Računati mora, da bo ob vodi izgubil nekaj stotin živali. Če namreč žejne živali nalete na reko, se v divjih skokih zaženo proti poživljajoči vodi. Zadnje živali tako pritiskajo na sprednje, da se te ne morejo vzdržati nad vodo. Pri vsakem prehodu se na tak način izgubi več ducatov najboljših živali, kajti v prvih vrstah korakajo le najboljše in najmočnejše.

Willsa prebude zveneči klici iz črnogledga premišljevanja. Proti njemu drvi vzdolž reke nekaj ducatov jezdecov. Visoko v zrak lete klobuki in pokajo pozdravni streli. Minuto pozneje se jezdeci ustavijo pri Willsu.

Čim je viden oblak prahu, ki napoveduje bližanje velike črede, pošljejo farne v okolici nekaj pastirjev k reki. Ti, ki so prišli Willsu na pomoč, so bili s treh farm. Spoznal jih je po barvi vratnih robcev. Kovboji ene farne nosijo rdeče in modre barve, tudi nekatere zelene so bile vmes, torej so morali biti s treh različnih farm.

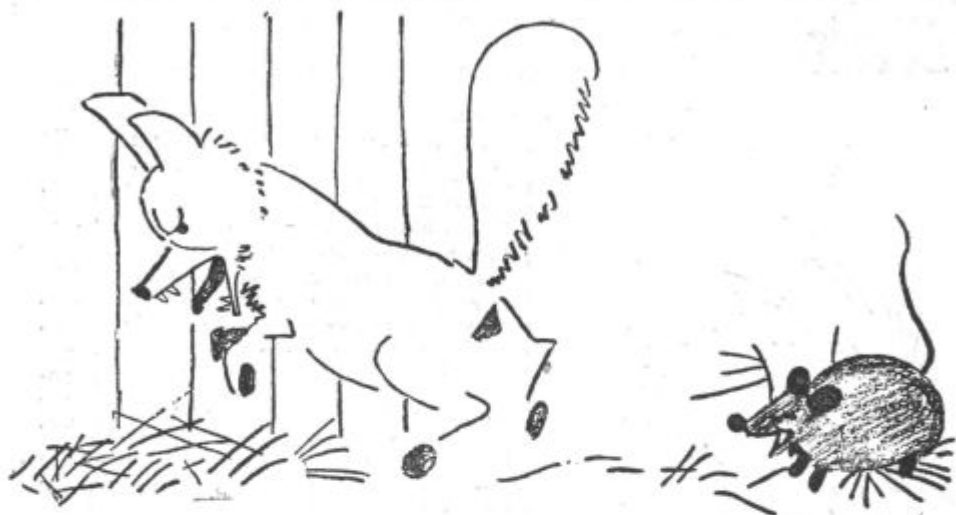
Wills je ginjen. Gre od enega do drugega in vsakemu hvaležno stisne roko. Vodja kovbojev se v zadregi brani:

(Dalje prihodnjšč)

Manica :

Lisica in miška

Lisica se priplazi iz bližnjega gozda na neko dvorišče. Od tam se vtiho-
tapi v skedenj, kjer opreza in voha | in nikoli bi se ne drznila ogledovati velikih živali!«
Miška na vse to zaničevanje lepo

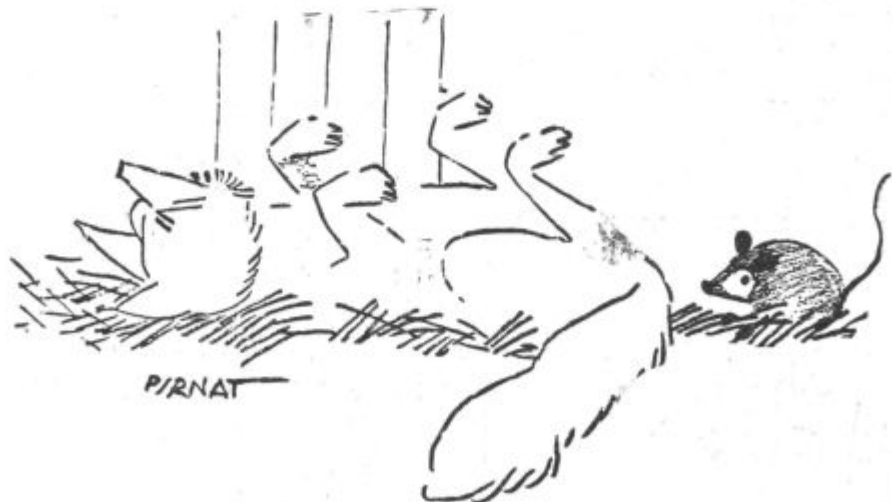

za mastno surovo pečenko, pa naj bi potem že bila to putka ali zajček.

Zdajci tam v kotu nenadoma malce zašumi. Iz slame pokuka drobna miška in radovedno opazuje krvoločno obiskovalko. To pa zvitorepki ni všeč.

molči in mirno dalje opazuje kosmato rjavko.

Ropot privabi gospodarja. Ko začuje izza zaprtih vrat lomastenje, takoj ugame pravo. Vrne se po puško, spleza na svisli in od tam doli upihne po-

Nevoljno se namrdne in ošabno zagodrnja:

»Kaj me neki motiš, ti smet ničeva! Izgubi se! Ko bi bila jaz tako majčkена in neznatna kakor ti, bi me bilo tako sram, da bi se zakopala v tla

tuhneni roparici življenje.

Miška pa, ki izpod deske opazuje ves ta prizor, vzdihne hvaležno:

»Kako prav je, da sem majčkена in neznatna!«

V tem pa naenkrat potegne močan

veter in skedenjska vrata se zaloput-nejo s silnim truščem.

Lisica vsa prestrašena plane k izho-du. Medtem pa, ko se prekanjenka

zaman zaletuje v močna hrastova v-ra-ta, najde drobna miška na tleh pod vrati še vedno toliko prostora, da se splazi na prosto.

Lojze Zupanc:

Kako se je ježek oženil

Belokrajinska.

Mehovski graščak je šel loviti zajčke. V gozdni goščavi je zašel in ni vedel po-ta v graščino. Legel je pod star hrast in hotel kar tamkaj nočiti. Izozad pa se oglasi človeški glas:

»Če mi daš eno tvojih hčera za ženo, ti pokažem pot v grad.«

Graščak gre za glasom in najde ježa.

»Si ti govoril?«

»Sem!«

»Dobiš jo, katera te bo hotela. Zdaj mi pokaži pot!« je dejal graščak in se napotil za ježom.

Prideta v grad. Tri lepe hčerke so pri-tekle očetu nasproti in ga objele.

On pa: »Dedek ježek me je rešil. Za plačilo hoče eno od vas za ženo.«

»Le kaj mu ne pade v glavo!« se je zahihitala najstarejša hčerka in odbr-zela v svojo kamrico.

»Oh, le kaj mu ne pade na misel!« se je našobila druga in mu pokazala hrbet.

»Zares, dedek ježek!« je dejala tretja.

»Le kaj ti ne pade v drobno srčece.«

In še se je sklonila k njemu ter po-milovalno podrgnila svoj nosk ob ježev smrček. Pa se je zbodla v bodico in ji je kapljica krvi spolzela po nosku in kanila na ježev smrček: zdajci pa je pred mla-denko zrasel prekrasen mladenič.

»Škrba-baba me je uklela, tvoja kri me je rešila!« je zaklical presrečni mla-denič in objel nevestico.

Tako se je oženil dedek ježek!

Golar Manko:

Pesem o žabah

Ko skril za šumo se je dan, dve žabi sta se našli v mlaki:

»Ej, kdo pač novi bo župan, kaj meniš, sosed dolgokraki?«

»Ne vem«, obregne se žabun, »kar mene izvolite, pravim, ne zmore boljšega tolmun, tri muhe proti eni stavim!«

»Kaj klatiš, dragi sosed moj, mar ni vse v redu v tvoji glavi, mar luna trka te nocoj, spet rose si napil se v travi?«

Ej, bizgec ti, kar mene glej, le jaz sem rojen za župana, raj bil bi v mlaki pač odslej, zberite mene, modrijana!«

Tako prerokata se v noč na lokvanju ob bregu mlake, ne vidita, da kar gredoč, bo rak ujel obe za krake.

»Hoj, jaz vam bom župan,« se rak smeji in žabi vleče v luknjo, »da moder sem, to reče vsak, saj peto že oblačim suknjolo!«

A. R.P. — dijak:

Od Polskave do Maribora

I.

»Ura je pet. Hiti, hiti!« me je opominjala mati.

»Saj gre vlak šele tričetrt na šest,« sem dejal. »V pol ure pridem brez skrbi do postaje.«

Pograbil sem težko aktovko in prijel za kljuko.

»Ja, prosim za pet dinarjev, bi jih potreboval za zvezek, pa da robcev ne pozabim!«

»Nimam ravno drobiža, pa jutri pride ata v mesto in ti bo pustil pri stricu. Robce bom pa takoj prinesla.«

»Zbogom,« rečem in zaloputnem vrata.

II.

»Zdaj pa le hitro,« si mislim, mogoče je ura nekoliko zaostala.«

Ozrem se še na naš vrt, v katerem so cvetele krizanteme, in na hruško, ki je prodrla z vrhom brajdo, in so se njeni debeli sladki, rumeni sadeži vabljivo svetili na cesto: »škoda, da si jih nisem prej nabral. To bi bilo zame!«

Na klopici ob »pšelarški kasarni« so prodajali dolg čas trije moji vrstniki: Dolgi Tonče, Sosedov Ivan in Kovačev Šane.

»Kam pa tako hitro?« je vprašal Tonče.

»Za iosom,« sem odvrnil.

Nadaljeval sem pot po blatni cesti. Na ovinku pogledam proti cerkvi. »Lipe ni več? Tiste mogočne lipe, ki je sto in sto let zrla na svojo cerkev in naposled dala svoje življenje za svojo družico.« Strela je namreč vrezala vanjo in ji vzela življenje, ker je bil strelovod na cerkvi pokvarjen.

Pot se je vila ob poslednjih polskavskih hišah: »No, zbogom draga vas domača,« sem dejal in hitreje stopil.

III.

Zamislil sem se: »Jutri je ponedeljek. Kaj vse bomo imeli: slovenščino, latinščino, francoščino, verouk in srbohrvaščino. Prvo uro bomo pisali naloge, latinsko domačo še moram napraviti, pri francoščini bomo pisali po-prave, srbohrvaščine se ne bojim in verouk me bo pa najbrž vprašal.«

»Cin, cin,« zadoni zvonec in me zbu-
di iz premišljevanja.

»Podvizaj se, če hočeš dobiti Ptujčana!« mi je dejal železničar, ki se je peljal v službo.

»Kaj je že tako pozno?« sem se začudil.

»Je, je!«

Hitel sem mimo Blatnikove gošče, ko sem zaslišal Mariborčana.

»Joj, ko ta privozi, oni odpelje, jaz pa moram napraviti še danes latinsko,« se ustrašim.

Začel sem teči. Srce mi je nabijalo ko kovaško kladivo.

Rdeč kakor kuhan rak sem pridiral na postajo.

»Kar čez ograjol Saj je vseeno,« sem si mislil.

In že se spustim proti vlaku.

»Glejte ga, smrkavca! Kaka manira je to? Kako pa se pišes?« se zadere prometnik.

S poslednjo močjo se poženem na pločnik odprtega voza in se vržem na klop. Tedaj se začne vlak premikati:

IV.

»Da sem le prišel,« sem vzdihnil.

Vroče mi je bilo. Dihal sem sunkovito, kakor da si ne morem zajeti dovolj sape, in srce mi je močno bilo. Odprl sem si okno. Prijetna sapica mi je hladila vroče čelo.

Vlak je vozil nazaj po ptujski progi in je na ovinku obstal.

»Postajališče Gaj,« je zaklical čuvajev sin, ki je z domačega praga gledal na vlak. Kar zapiska trobentač v čuvajnici »tut, tut,« vlak potegne in pelje v drugo smer proti Mariboru.

Zopet sem si opomogel. Tedaj se vrata odpro in sprevodnik vstopi:

»Dober večer! Vozne karte prosim!«

Začnem tipati za svojo legitimacijo po suknji.

»No, ali bo kaj?« zarenči sprevodnik. Ti lahkomišelnj študent!«

Stresam žep in poskušam v hlačnem, poskušam v suknji.

»Imaš ali nimaš?« me prekine nervozni »konduktek«.

»Imam.«

»Doma sem jo vtaknil v aktovko se hipoma spomnim.

Hitro jo potegnem s police. Bila je polna. Na vrhu sem imel srajco in sadje. Sežem v torbo, privlečem na dan »temporerko« in jo pokažem. Z njo zred so zletela na tla tudi tri jabolka

in se zakotalila pod cevi. Rdeč do ušes sem jih godrnjaje pobral. Sprevodnik je godrnjaje odšel.

V.

Stisnil sem torbo nazaj na polico. Začel sem se razgledovati po sopotnikih. Oko mi je obstalo na čudnj družbi: štirje moški in dve ženski, ki sta imeli kakih trideset let. Vračali so se iz prleških vinogradov, kar so pričale petlitrške pletenke. Bili so precej glasni razen enega, ki ga je Bacchus precej omamil in mu je glava klonila na prsi.

Ženska, ki je bila med njimi oblečena v rjav plašč nenadoma zavriska in začne peti. Drugi za njo. Pela je z visokim, čistim a zelo neprijetnim glasom, ki je šel skozi ušesa. Hudoval sem se na te 3 — operne pevce: »Tiho naj bi rajši bili, kruleži pijani.«

Nekoliko pred Hočami so vtihnili. Vlak je obstal.

»Pojdimo, pojdimo! jih je eden izmed njih opominjal. Pograbil je dve pletenki in šel. Za njim sta dva vlekla tistega, ki ni bil vajen novega vina in zato ni znal dobro hoditi; ženska, ki je prej tako »lepo« pela je šla zadnja.

Ko so že izstopili, je neki potnik zaklical:

»Baba je vzela mojo pletenko.«

Skočil je zanj in ji vzel steklenico še na stopnicah. Vlak je potegnil, oda ona se je še vrnila gledat, če je ni pustila na polici.

»Saj je prvi nesel dve,« so ji pritrčili sopotniki. Hitro se je obrnila, skočila na pločnik in se vrgla nekemu železničarju okrog vratu.

VI.

Razburjen sem bil. Stopil sem na pločnik da bi me prepil ohladil. Naslonil sem se na železno polico, ki je bila zataknjena nad stopnicami. Rdeči oblaki so krmarili po nebu. Spomnil sem se tiste narodne: »Oblaki so rudeči, oj kaj pomenijo?«

Iz sanjarenja me je prebudilo bolj zamolklo ropotanje vlaka. Bili smo nad mostom. Stopil sem po svojo torbo in klobuk in se vrnil. Zdelo se mi je da slišim v stolnici Ave Marijo. Vlak je obstal. Pred izhodom je čakala množica. Prerinil sem se skozi in hitel domov. Električna ura je kazala na sedem.

Jutrovčki pišejo

Materinski jezik

Slovenska beseda,
kako si mi sveta!
Na zemlji najlepše
zame doniš!

Kar je kaj vrediega
v meni, pekriš,
kar je kaj dobrega
v meni, zbudiš!

Ostanem Ti zvesta
vse žive dni,
ljuba slovenska
beseda Ti!

Milena Meglič, uč. II. razr. mešč. šole
v Ljubljani.

Slavni kemik

Uran draga je kovina,
težko jo je najti;
ni dobiti te prvine
kar pri vsaki bajtil

Jurček pa kot kemik slaven
drzen naredi korak,
koj ko pride malj traven,
jo na luno gre iskat.

Za izlet si vse pripravi,
ker na luno kmalu gre;
kdor ga vidi, ta mu pravi:
»Tac'ga Jurja pa še ne!«

Juvan Roman, dijak v Ljubljani

Za Materinski dan

Mamica, kaj bi poklonil
za Tvoj materinski Ti dan,
ali bi šopek nalomil,
ali naj lonček Ti dam?

Ne bom Ti dal mamica lončka,
ne bom Ti dal mamica cvetic,
marveč iz srčeca vročega,
se dviga ta klic;

»Za vse, kar si zame trpela,
za vse, kar si dala zame,
vse kar si z menoj se trudila,
v zahvalo Ti dajem srce.

Predan Bojan dijak v Ptuj.

Moja mamica. Moja mamica je posebljena dobrota. Njeno ljubezen ne bi mogla pogrešati, njene ljubezni mi ne bi mogel nihče nadomestiti. Zelo ljubim svojo mamico.

Breda Veršnik, uč. IV. razr. v Gornjem gradu.

Dragi stric Matic! Vesel sem, da lahko v tem natečaju napišem svoji ljubimici nekaj vrstic v veselje. Mamica se mnogo trudi zame in zelo hvaležen sem ji za ves trud in vse skrbi, ki jih ima z menoj. Ostal ji bom tudi hvaležen, ko dorastem in tedaj ji bom skušal vrniti vsaj del njene ljubezni.

Kotnik Stane, dijak II. razr. I. realne gimnazije v Ljubljani.

Listnica uredništva

Uganke in križanke

so pravilno rešili

Zorko Jožef, dijak v Beltincih, Jerič Viktorija, uč. III. a razr. šole kraljice Marije v Ljubljani, Minka Tomazin, uč. II. a razr. mešč. šole pri Sv. Jakobu v Ljubljani, Cvetka Švajgerjeva, dijakinja III. c razr. drž. real. gimn. v Ljubljani, Ivanka Rozmanova, dijakinja I. razr. gimn. v Ljubljani, Knez Miran, dijak I. razr. real. gimn. v Ljubljani, Viko Zupančič, uč. III. razr. v Toplicah pri Zagorju ob Savi, Anica Berčič, uč. I. razr. v Mariboru, Berčič Janko, dijak v Mariboru, Zor Ciril, uč. II. razr. v Pučišču na Braču, Zadnik Tine, uč. II. razr. v Vel. Laščah, Polak Fedor, uč. I. drž. real. gimn. v Ljubljani, Breda Srienec, uč. IV. a razr. v Celju.

★

»Mladinske pesmi«, ki jih je spesnil in uglasbil Josip Mihelič-Cilar lahko naročite neposredno pri avtorju, Dobrava pri Kropi na Gorenjskem. Stanje samo 10 din.

★

Keber Gorazd, uč. III. razr.: Da, Gorazd, moje pisemce je res veljalo

Tebi in Tvojima bratoma Mitji in Savi. Toplo se zanimam za vse svoje Jutrovčke. Prav vesel bom, če mi ob koncu šolskega leta sporočiš, kako ste vsi trije izdelali. Palce tiščim za vas in za vse ljube sloveiske otroke tostran in onstran meja, ki si belijo glave z zaključnimi izpiti. V počitnicah pa se spomni tudi našega natečaja.— Dotlej Te prav pristrčno pozdravlja Tvoj stari stric Matic.

★

Koman V. Oton, dijak: Sporočite nam svoj točni naslov, da Vam pismo odgovorimo. Pozdravljen!

★

Rozamunda: Prosiš me za odkrito besedo. Ustrežem Tvoji prošnji in Ti svetujem, da rajši pišeš v prozil

★

»Prlek«: Pesem ni zrela za tisk. Jezikovno bi jo bilo treba še dobro opiliti.

★

Jančar Ivo, ki mu je bil električni dinamo, o katerem smo zadnjič pisali, prav všeč, prosi strica, iaj bi zdaj napisal še navodilo, kako se naredi elektromotor za enakomerni tok. Navodilo si bo stric lahko prihranil. Vsak dinamo za enakomerni tok namreč teče tudi kot motor. Na krtački, iz katere smo prej pobirali tok, priklopimo naš akumulator, kotvo malce poženemo, pa bo naš strojček prav lepo stekel kot električni motor.

Princ Franjo, dijak:

Poletno jutro

Zarja nad goro zlati se,
sonca bližnji vzhod naznanja;
v dalji mehko zvon pozvanja,
ptičje petje že glasi se.

Rosie kapljice po trati
kot dragulji se blestijo,
v lahнем vetru valovijo
žitni klasi — težki, zlati.

Skrita v žitu »pet pedil«
glasn opoje prepelica —
po stezici pa žanjica
zrelo klasje žet hiti...

Zivka in Tanja Feigel, uč. v Mariboru

Pomladno jutro v Studencih pri Mariboru

Nad Prekmurjem solnce je vstalo,
se žareče zasmajalo,
pa na Maribor je posijalo.
V jutranji zarji,
svetijo se kot kristali,
Piramida in obe Kalvariji,
Veterček pa rahlo veje,
Sv. Bolfenk se sv. Urbanu smeje. —

Mamica je že davno vstala,
da bo vrtič zalivala,
plela in ga negovala.
Z rastlinicami se pogovarjala:
»Nič ni letos rašče prave,
pesa, radič, daj, potegni,
dolgo smo brez zelenjave!
Grah ti pravi si lenuh,
piješ dosti, kakor žaba,
vendar si pa bled in suh,
kakor koleraba.«

Sestra Tanja pa na črešnjo gleda,
pa si misli:
»Za teden dni, kot oni ptički,
bom sedela na vršički,
pa zobala in zobala.«

Mamica ji pa modruje:
»Tanča, Ti drevesce si na vrti,
v cvetju, v mladih letih,
mamica te vzgaja, daja dobra Ti čitiva,
čisti, hrani, uči in šiva.
Šola ti pa nauka daja,
k vsemu dobremu navaja.
Če boš pridna, tvoje cvetje,
ko za te, začelo bo poletje,
obilen sad bo obrodilo,
ti v dobro dekle boš dorastla.
A če lena,
boš pa krave pasla!«

Jožef Mihelič, dijak:

Ej mladina

Ej, mladina, ven v naravo
skakat, kričat in loviti,
da bo vaše lice zdravo,
duh krepak in kremenit!
Ker v prihodnje nam bo treba
trdnih in značajnih mož:
da ne klone rod slovanski,
če pretil bi tujčev nož.

Moč Slovanov je gigantska,
svet pod nami se zdrobi:
samo sloge, bratje, sloge
treba je — a žal je nil

Zora, dijakinja v Ljubljani

Ob materinem grobu

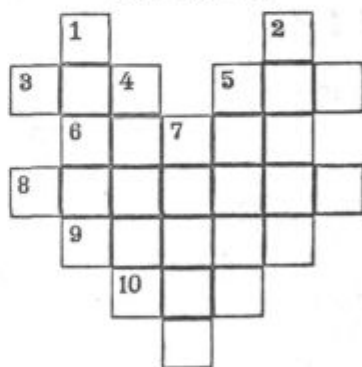
Ob grobu klečim,
v daljavo strmim,
tesno pri srcu mi je,
ker sem brez matere.

»Mati, vstanite!
usta odprite,
name se ozrite,
ki tukaj klečim.

Srce trudno Vas čaka,
duša mi plaka,
odkar Vas več ni
težko se živi!«

Križanka

Vodoravno: 3. začimba; 5. ptič; 6. glavni del pluga; 8. Župančičev junak; 9. naš ljubljeneec; 10. enota v vinogradu.

Navpično: 1. morska žival; 2. obrtnik; 4. sladek kruh; 5. vsemirski obok; 7. škofovsko pokrivalo.

Rešitev križanke

Vodoravno: 3. šop; 6. mak; 7. Levstik; 10. krkon; 11. jetnik; 13. sel; 14. jug.

Navpično: 1. kol; 2. rak; 4. pekel; 5. iskra; 6. minij; 8. vrt; 9. ton; 11. jež; 12. Kum.